

Гендо. — Милко, не ми харесва...

Дѣдо Генко. (Прѣжсва го). — Не кори! И ти, когато бѣше на неговитѣ години, бѣ такъвъ.

Баба Гължбина. — Що сме ядове брали съ баща ти по тебе, сине, кога бѣше малъкъ. Не се сърди на дѣтето. На баща си се е мѣтнало. (Внѣ се чува шумъ).

Радка. — Иде...

Гендо. — Тежки стѣпки чувамъ...

Захарина. — Да сж коледаритѣ...

Дѣдо Генко. — Рано е за тѣхъ...

Милко. (Отъ внѣ) — Дѣ сте се дѣнали? Отворете! (Захарина припва къмъ вратата, съпроводена отъ Гендо).

Захарина. (Отваря вратата). — Милко, съ кого идешъ?

Милко. (Отъ внѣ). — Гостъ вода... Старъ коледаръ. (Влиза като подкрѣпя дѣдо Прою).

Дѣдо Прою. (Подпирайки се на тоягата си и поддържанъ отъ Милко, едвамъ прѣстѣпя). — Добъръ вечеръ, добри хора!

Дѣдо Генко. — Добъръ вечеръ, гостенино. (Къмъ Захарина). Снахо, помогни на човѣка да седне. (Къмъ Радка). Радке, сложи възглавница, тука — по-близо, до мене... (Къмъ дѣдо Прою). — Елате, елате, двама старци да се сберемъ. (Дѣдо Прою се трѣшва на възглавницата и изпжква дълбоко).

Дѣдо Прою. — Богъ животъ и здраве да ви дава... Срѣщу какъвъ денъ ви ида.. Неканенъ гостъ... (Задъхва се).

Баба Гължбина. — Починете си. Снѣженъ пжтъ сте били! Тежъкъ и труденъ...

Дѣдо Прою. — Не, не това... Тука. (Сочи гърдитѣ си). — Тука ми е мжката... (Задавя се).

Гендо. (Къмъ Радка) — Вода... Бързо... (Тихо къмъ жена си). Само една душа е останала въ него... Горкия! (Радка донася вода. Подава я на баша си. Той я поднася на дѣдо Прою). Една глѣтка... Разкваси си езика... Ще ти поолекне... (Дѣдо Прою прѣзъ сила срѣбва отъ водата).

Дѣдо Прою. — Странникъ съмъ. Пжтникъ... Отъ далеко ида, а пжтъ ме чака — още по-далеченъ...

Дѣдо Генко. — По тоя пжтъ всички ще минемъ. Никой нѣма да го изобиколи. Никой... И азъ се стѣгамъ за него. Краката ме не държатъ, но тоя пжтъ се лесно извървява...

Баба Гължбина. — Ехъ, пжкъ вие съ тия ваши пжтища. (Съ досада къмъ мжжа си). — Стига, старче! Не виждашъ ли, че и азъ съмъ грохнала. Не се знае кой ще изпрѣвари.

Дѣдо Генко. — Да се не бъркаме въ работата на св. Арахангелъ Михаила!

Дѣдо Прою. — Ида отъ другия край на нашето царство. Заможенъ бѣхъ. Имахъ кжщя, ниви, ливади, бранища... Едъръ и дребенъ добитъкъ имашъ. Синъ като соколъ и снаха, като лале въ градина — да имъ се не нагледашъ. И внуче, като росица... (Кашля).